

Den lille vävaren från Duleek.

(Saga från Irland)

I staden Duleek bodde en gång en vävare som var en särdeles arbetsam karl. När han hade satt sig vid vävstolen blev han som uppslukad av de mönster han fick fram, så han glömde både att äta och sova. En dag hade hans hushållerska gjort en läcker köttstuvning åt honom. Hon fick ropa flera gånger innan han till slut lämnade vävstolen och gick för att äta. Men då hade köttstuvningen hunnit bli skänd, ty det var i sommarens varmaste månad och flugorna svärmade runt matbordet. Då blev vävaren arg. "Ska ni förstöra min middag, era odjur?" gormade han och slog till i luften med sin öppna hand. I det slaget råkade han dräpa inte mindre än tre och ett halvt tjog flugor som slog ner på bordet. Vävaren blev mäktat imponerad över sin förmåga som flugmördare och räknade flugorna om och om igen för att se om de verkligen var så många.

Efter detta stordåd blev vävaren högfärdig som en tupp på dynghögen och tog ledigt resten av dagen för att berätta för stadsborna om vad som hade hänt. Han knöt näven under näsan på varje människa han mötte och sa: "Se på den handen. Den slog ihjäl tre och ett halvt tjog i ett enda slag!" Innan dagen var till ända hade han övertygat sig själv om att han borde bli en vandrande riddare och på så sätt använda sina krafter på ett bättre sätt än att sitta vid vävstolen.

Nästa dag tiggde vävaren till sig en gammal järnkittel av en granne och satte denna på huvudet som en hjälm. Han gick till skräddaren och fick denne att sy ihop en rustning av plåt. Till glasmästaren gick han till sist med ett stort grytlock han lånat för att få detta ommålat till en riddarsköld. På grytlocket skrev glasmästaren efter vävarens instruktion: "Jag är mannen bland alla män som slog ihjäl tre och ett halvt tjog med ett enda slag!" När nu vävaren förvandlats till en riddare gav han sig av mot Dublin, där kungen bodde, för att erbjuda sina tjänster.

Det var en lång väg att färdas i plåtkläder och med järnkittel på huvudet, så när vävaren kom fram var han väldigt trött. Runt slottet hade kungen satt ut bänkar till alla som ville vila sig och det var på en av dessa som vävaren lade sig ner för att vila. Snart snarkade han så högt att en av kungens vakter tittade ut över slottsmuren för att se vad det var som lät. Då fick vakten syn på vävarens sköld och läste texten på den. "Milde tid vilken kämpe han måste vara!" tänkte vakten och sprang raka vägen till kungen för att berätta. Då kungen fick höra om den sovande främlingen gick han själv ut för att väcka honom.

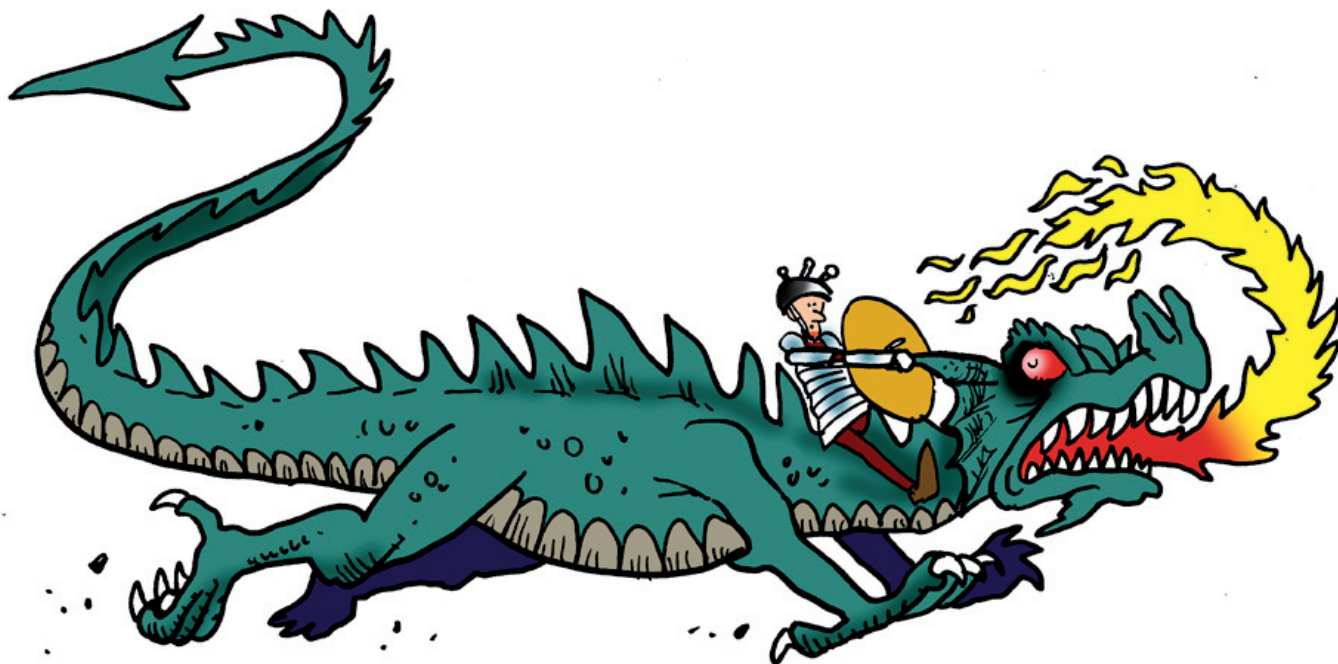
När han skakat liv i vävaren frågade kungen: "Du har slagit ihjäl tre och ett halvt tjog med ett enda slag, efter vad jag kan förstå?" "Jo, det stämmer", svarade vävaren. "Det var den sista lilla obetydliga bragd jag utförde. Men nu är jag rädd att jag bara ligger här och är sysslolös." "Då ska jag ge dig ett lämpligt uppdrag", sa kungen. "Vi har problem med en drake som lever rövare här utanför staden. Han har snart ätit upp alla korna och alla bönderna, så vi har ingen mjölk här längre. Alla mina bästa män har han också haft ihjäl och nu vet jag inte vad vi ska göra." "Det ordnar väl jag i en handvändning", sa vävaren morskt. "Tala bara om var besten håller hus, så ska han strax bli omhändertagen." Kungen förklarade att draken höll till i ett träsk borta i Galway och ville erbjuda vävaren sitt eget svärd i kampen mot odjuret. Men vävaren tackade nej och förklarade att han helst bara använde nävarna.

Det tog vävaren fyra dagar att nå Galway, men då var det tydligt att han kommit till rätt plats, ty han möttes av en hop skräckslagna människor som skrek "mördare", "polis" och "drake". Innan vävaren hann fråga om vad de sprang ifrån kom draken kravlande över ett backkrön. Det var sannerligen inget vackert djur, med fjäll av pansar, en lång taggig svans och en käft full med stora tänder. Nu insåg vävaren allvaret i det hela och han förstod att han strax skulle bli drak-mat. Alltså lade han benen på ryggen och klättrade upp i det största träd han kunde hitta. Där satt han faktiskt trygg och hur mycket draken än blåste ut eld och klöste på trädet kom han inte åt vävaren. "Spelar ingen roll", sa draken, "ty du är i mitt våld. Jag väntar här under trädet och förr eller senare måste du dimpa ner." Draken snodde sin långa kropp runt trädet och lade sig att sova middag, för han hade just ätit upp en hel by.

Vävaren väntade tills han trodde att draken sov ordentligt djup och sedan började han försiktigt klättra ner ur trädet. Allt gick bra tills han kom till den sista grenen. Den var alldeles murken och gick av! Vävaren föll rakt ner på drakens nacke och väckte odjuret, som började ruska på sig och förde ett förfärligt oväsen. Men som tur var hade vävaren fått ett ordentligt grepp om drakens öron och höll sig nu fast för glatta livet. Det bar iväg över stock och sten med vävare och drake när monstret försökte skaka av sig sin fripassagerare, och till slut hade de färdas så långt att vävaren kunde skymta slottsmuren i Dublin. Då eggade han på draken ännu värre med tjuvnyp och förolämpningar tills odjuret var så rasande att han inte såg vart han sprang. Alltså rusade han med huvudet före rätt in i muren och slog ihjäl sig.

Vävaren kände sig lika död som draken efter den vådliga färden och kunde med nöd och näppe stå upp när kungen och hans folk kom utrusande ur Dublin för att hylla honom. "Vid allt som existerar!" utropade kungen. "Den vandrande riddaren har ridit på draken till Dublin och slagit ihjäl honom mitt utanför mitt eget slott! Sådan tapperhet ska belönas!" Och så blev det också. Den lille vävaren från Duleek fick en hel kista guld och dessutom kungens dotter i giftermål. Guldet var så klart bra att ha, men efter vad jag hört var prinsessan den värsta draken av alla, med ett humör värre än en vulkan och en tunga giftigare än alla ormar på Irland.

SLUT!